

Arrest

nr. 72 383 van 21 december 2011
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 27 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 augustus 2011 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2011 met refertenummer x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat L. DE SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 3 maart 2011 een visumaanvraag kort verblijf in.

Op 22 augustus 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van afgifte van het visum kort verblijf. Deze beslissing wordt betekend op 31 augustus 2011. Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw:Mijnheer H.J

(...)

Het visum is geweigerd

Deze beslissing is gebaseerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode:

(...)

9. Uw voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld (artikel 32, 1b)

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

** Vestiging te vrezen*

Omzeiling procedure gezinshereniging. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Onder de hoofding "Eerste middel" werpt verzoeker het volgende op:

"In de beslissing wordt als hoofdreden tot weigering van een visum vermeld dat het het voornemen tot het verlaten van het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld (artikel 32,1, b). Verzoekende partij meent dat heden aan de voorwaarde van artikel 32,1,b is voldaan. Verzoekende partij heeft 2 kinderen, die allebei nog studeren en waarvoor hij zorgt. Verzoekende partij wenst enkel kort in België te verblijven en keert nadien terug naar zijn twee zonen. Verzoekende partij is van goede wil en toont aan dat hij voor het verstrijken van het visumperiode terug zal keren naar zijn vaderland aan de hand van het vliegtuigticket (stuk 1).

Gelet op de algemeen gekende lage levensstandaard in de Filipijnen, is dit vliegtuigticket een aanzienlijke investering. Verzoekende partij wijst er dan ook op dat hij geen enkele intentie heeft om in België te blijven. Gelet op het feit dat aan de voorwaarde van artikel 32,1b voldaan is, kan de beslissing tot weigering niet meer op artikel 32,1,b gesteund worden."

2.2. Onder de hoofding "Tweede middel" werpt verzoeker het volgende op:

"In de beslissing wordt ook gesteld dat er geen afdoende garantie is op terugkeer naar het land van verblijf gezien verzoekende partij niet kan aantonen dat hij over voldoende inkomsten beschikt.

Verzoekende partij herhaalt dat hij naar het land van verblijf zal terugkeren voor het onderhouden en de opvoeding van zijn twee zonen (stuk 2 en 3, geboorte akte van de kinderen). Verzoekende partij benadrukt dat hij wel degelijk een job heeft als ` tricycle operator'.

Bovendien is verzoekende partij ook ter dege verzekerd zoals blijkt uit de 'The Official Confirmation of Coverage' (stuk 4). Het bewijs van dekking van verzoekende partij en zijn gezinsleden, inclusief zijn echtgenote, is een duidelijke garantie dat verzoekende partij over voldoende middelen beschikt om zijn verblijf in België te betalen. Gelet op het feit dat aan de voorwaarde van artikel 32,1II voldaan is, kan de beslissing tot weigering niet meer op artikel 32,1,III gesteund worden."

2.3. Onder de hoofding "Derde middel" werpt verzoeker het volgende op:

"De beslissing stelt tevens dat er vestiging te vrezen valt en dat verzoekende partij de wet op de gezinshereniging tracht te omzeilen. Gelet op het feit dat de Europese Verordening deze vrees niet als weigeringsgrond heeft aangeduid. Verzoekende partij heeft gedurende meerdere jaren steeds de zorg voor de twee jongens op hem genomen. Verzoekende partij benadrukt dat de jongens een goede opleiding genieten en prima studenten zijn. Verzoekende partij benadrukt dat hij enkel op bezoek wil

komen in België en nadien terug de zorg voor zijn kinderen op zich zal nemen, zoals hij overigens al meerdere jaren doet. Dat er geen enkel bewijsstuk het tegendeel aantoonst. Dat dus deze derde weigeringsgrond niet kan weerhouden worden. Aldus omdat verzoekende partij aantoonst dat hij wel degelijk naar zijn land van verblijf zal teruggaan op grond van een betaald vliegtuigticket (gelet op de beperkte financiële middelen van verzoekende partij is dit een zeer belangrijk financieel argument), en gelet op de zorg en opvoeding van zijn kinderen waar hij gedurende verschillende jaren voor instaat, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.4. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen onder het kopje “In rechte” het volgende op:

“Betreffende de drie 'middelen' die de verzoekende partij opwerpt in zijn inleidend verzoekschrift, benadrukt de verwerende partij dat deze middelen van de verzoekende partij onontvankelijk zijn. In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoekers middel voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het middel dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). Verzoeker blijft in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel. De Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605). De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen). Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, dat de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt. De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.”

2.5. Voor zover uit het bovenvermelde dient begrepen te worden dat de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt omdat verzoekers middelen, bij gebrek aan een duidelijke omschrijving van de rechtsregel die geschonden werd geacht, onontvankelijk zijn, dient de Raad op te werpen dat uit verzoekers betoog ter ondersteuning van de middelen blijkt dat hij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing en dat hij duidelijk de reden ervan uiteenzet. Hieruit blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen. Het geheel vormt derhalve wel degelijk een middel.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt derhalve verworpen.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (Visumcode), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten

heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
 v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
 vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
 vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,
 of
 b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken
 of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. (...)”

2.8. In casu werd verzoekers visum geweigerd op grond van artikel 32 1b) van de Visumcode. Meer bepaald bestaat er redelijke twijfel over het voornemen van verzoeker om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker reeds negen jaar in België verblijft waar ze tewerkgesteld is bij de raadvrouw van verzoeker en dat verzoeker, na tot 2009 in Saudi-Arabië gewerkt te hebben, terug bij zijn zonen woont in zijn land van oorsprong en aldaar het beroep van “tricycle operator” (vrije vertaling: driewieler chauffeur) uitoefent.

2.10. Bij het beoordelen van een visumaanvraag kort verblijf beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. Verzoeker geeft aan dat hij wel degelijk de intentie heeft om na een kort verblijf in België terug te keren naar zijn land van oorsprong, en verwijst hierbij naar zijn twee studerende zonen die nog in zijn land van oorsprong vertoeven voor wie hij steeds zorg heeft gedragen, naar zijn beroep van “tricycle operator” en naar het vliegtuigretourticket dat hij bij zijn verzoekschrift voegt, maar hiermee toont hij niet aan dat het standpunt van verweerder dat er vestiging te vrezen valt en dat er geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf is gezien verzoeker niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit, kennelijk onredelijk is, aangezien verzoekers echtgenote in België verblijft en verzoeker niet heeft aangetoond dat hij als “tricycle operator” over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt en derhalve op grond van artikel 32 1 b) van de Visumcode globaal concludeert dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoeker om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum .

2.11. Waar verzoeker verwijst naar “het bewijs van dekking” van hem en zijn gezinsleden dat hij bij zijn verzoekschrift voegt en betoogt dat dit een duidelijke garantie is dat hij beschikt over voldoende middelen van bestaan om zijn verblijf in België te betalen, dient de Raad te benadrukken dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan het feit dat de beoordeling van de vraag of verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf in België los staat van de beoordeling van de vraag of er voldoende garanties zijn dat verzoeker na afloop van de geldigheidsduur van het gevraagde visum zal terugkeren naar het land van herkomst, waarbij onder meer gekeken wordt naar de middelen van bestaan waarover hij beschikt in het land van oorsprong. In casu wordt gelet op het ontbreken van enige aanduiding van de inkomsten die verzoeker puurt uit zijn beroep van “tricycle operator” op niet kennelijk onredelijke wijze afgeleid dat er “Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf [is] gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.”

2.12. Waar verzoeker opwerpt dat “de Europese Verordening” de vrees voor vestiging en de omzeiling van de procedure gezinshereniging niet als weigeringsgrond heeft aangeduid dient de Raad op te werpen dat verzoekers kritiek niet dienstig is, aangezien dit een concreet voorbeeld vormt van een geval waarbij er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoeker om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum zoals voorzien in artikel 32 1b) van de Visumcode.

Derhalve zijn de drie middelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA